

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: A. B. A. M., nar. X
státní příslušnost X
t.č. v X

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. srpna 2024, č.j. KRPA-270471-9/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě poukazoval na mimořádnost institutu zajištění a namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění.
3. Dále žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí není dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna délka zajištění, kterou žalobce považoval za nepřiměřenou.
4. Žalobce také namítal, že žalovaný neužil v jeho případě některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a možnosti jejich užití posoudil zcela nedostatečně a nepřesvědčivě, když stěžejním důvodem pro zajištění žalobce je nebezpečí, že žalobce z území České republiky nevycestuje. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, uvedl, že samotná tato skutečnost nemůže bez dalšího být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění cizince. Zdůvodnění nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření je podle žalobce naprosto obecné a z velké části odkazující právě na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost.
5. Žalobce měl za to, že jeho zajištění je nezákonné, protože jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Byl rovněž přesvědčen o tom, že v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podle žalobce svou argumentaci staví výhradně na skutečnosti, že žalobce z území neodcestuje a nadále se zde bude dopouštět opakovaného porušování právních předpisů, s čímž žalobce nesouhlasí s tím, že naopak se chce vrátit do země původu, se kterou je nerozdělitelně spjat. Jedinou překážkou v tom je skutečnost, že není držitelem cestovního pasu, o jehož zhotovení nebo vystavení několikrát žádal na OAMP. Je tedy nesporné, že se žalobce plánuje vrátit za svou matkou a širší rodinou. Zároveň si uvědomuje, že není možné, aby na území České republiky vykonával práci bez příslušného oprávnění, a nevidí jiné východisko než návrat do země původu, kde na něho čekají členové rodiny. Podle žalobce tak neexistuje riziko, že by nedostál svým povinnostem plynoucím z rozhodnutí o správním vyhoštění a zemi neopustil.
6. Žalobce přitom na území České republiky nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Podle žalobce tedy není dostatečně prokázáno, že by žalobce v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně shrnul průběh správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce.
8. Dále ve vyjádření k žalobě uvedl, že na stranách 4 – 8 napadeného rozhodnutí jasně a dostatečně definoval, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření. Odkázal k tomu také na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 20/2016. Zdůraznil, že přistoupil přímo k zajištění žalobce s ohledem na jeho pobytovou historii a dosavadní chování, po jehož zhodnocení dospěl k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, pročez nemusel namísto zajištění žalobce uložit mírnější prostředky.

9. Ke stanovené době trvání zajištění žalovaný uvedl, že jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění podrobně popsal na str. 8 napadeného rozhodnutí.
10. Poukaz žalobce na porušení nejrůznějších ustanovení právních předpisů nepovažoval za konkrétní žalobní body.
11. Závěrem žalobce navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
13. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhл a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
15. Žalobce byl dne 24. 8. 2024 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii, neboť byl dán důvod se domnívat, že na území České republiky pobývá neoprávněně, když policejní hlídka vykonávající dohled nad veřejným pořádkem při ztotožnění žalobce, ke kterému přistoupila v souvislosti s konzumací alkoholického nápoje v místě jejího zákazu obecně závaznou vyhláškou, zjistila lustraci v cizineckých informačních systémech, že žalobce je evidován jako nežádoucí osoba a bylo mu uloženo správní vyhoštění.
16. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 3. 2023, č.j. CPR-38897-22/ČJ-2022-931200-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání pěti let. Doba k vycestování byla žalobci tímto rozhodnutím stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 2. 2024, č.j. MV-79031-9/OAM-2023, bylo shora uvedené rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, k odvolání žalobce potvrzeno. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 12. 3. 2024 a stalo se vykonatelným dne 13. 4. 2024.
17. Dne 25. 8. 2024 žalobce podal vysvětlení, ve kterém mimo jiné uvedl, že je zdravotně v pořádku, s ničím se neléčí, drogy neužívá. Je si vědom svého správního vyhoštění, ale nemůže vycestovat bez cestovního pasu, na jehož vydání čeká. Stávající cestovní pas má neplatný již od června roku 2023. O azyl žádal neúspěšně třikrát. Bydlí v X v bytě s dalšími třemi osobami z Afriky. Nájemní smlouva je vedena na kamaráda. K osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný. V zemi původu má zajištěné zázemí a žije tam jeho matka a širší rodina. Na území České republiky pracuje v administrativě s výdělkem ve výši 17. 000,- Kč měsíčně. Peníze na vycestování má. Na území České republiky je sám a nemá zde žádné příbuzné ani k nikomu vyživovací povinnost. V insolvenčním řízení splácí měsíčně 5.000,- Kč na dluh v celkové výši 350 000,- Kč. K možnostem uložení zvláštních opatření uvedl, že nedisponuje finančními prostředky na složení finanční záruky a že na území České

republiky se nenachází žádná osoba, která by za něj kauci složila. V zemi původu mu nic nehrozí a není mu známa žádná překážka ve vycestování.

18. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. V dané věci soud vyšel z níže uvedených právních předpisů.

20. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
21. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
22. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.*
24. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání*

cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

25. Zdejší soud má předně za to, že žalovaný zejména na str. 2 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil svůj závěr o naplnění podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro zajištění žalobce, když uzavřel a konstatoval, že žalobce nevystěhoval z území České republiky v době, která mu byla stanovena rozhodnutím žalovaného ze dne Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 3. 2023, č.j. CPR-38897-22/ČJ-2022-931200-SV, tj. do 12. 3. 2024. V podrobnostech lze na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat.
26. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaný zejména na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval možnostmi užití zvláštních opatření za účelem správního vyhoštění žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnil, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech také odkazuje. Žalobce sám v žalobě neuvedl, v čem konkrétně spatřuje deficity posouzení možností uložení mírnějších opatření ze strany žalovaného ani jaké konkrétní mírnější opatření by v jeho případě dostačovalo k dosažení účelu zajištění. Při svém výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem správního vyhoštění sdělil pouze, že na složení finanční záruky nemá ani se na území České republiky nenachází nikdo, kdo by je mohl za něj složit. Za těchto okolností nemůže jeho námitka nedostatečného posouzení a odůvodnění nevyužití možností mírnějších opatření ze strany žalovaného obstát, a to zejména pro její obecnost, když žalovaný se možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce zjevně zabýval a u každého jednotlivého opatření zvlášť i v souhrnu odůvodnil, proč k nim namísto zajištění nepřistoupil. Žalobce nemůže být příliš překvapen, pokud žalovaný přistoupil k jeho zajištění, když v minulosti několikrát rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, až mu nakonec správní orgány uložily správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v maximální výměře. Kromě neoprávněného pobytu na území České republiky rovněž pobýval bez platného cestovního dokladu a rovněž bez povolení vykonávat zaměstnání. Ve světle okolností, za kterých byl žalobce zajištěn, může rovněž stěžít obstát jeho tvrzení v tom směru, že se žalovaný na území České republiky dopustil jiné protiprávní činnosti.
27. Pokud jde o odůvodnění délky zajištění, má soud za to, že tuto žalovaný na str. 8 dostatečně podrobně odůvodnil zejména výčtem všech potřebných úkonů, jež bude třeba zajistit, aby bylo vůbec možno vyhoštění žalobce realizovat, včetně uvedení potřebného časového odhadu vyplývajícího z dosavadních zkušeností správního orgánu. V tomto směru má soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, a to zvláště s přihlédnutím k tomu, že žalobce sám na tomto místě nijak nekonkretizoval, popis kterých konkrétních kroků a jejich časovou náročnost v napadeném rozhodnutí postrádá.

28. Soud pak považuje stanovenou dobu zajištění za přiměřenou právě vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a je třeba mu zajistit doklad náhradní, což obnáší řadu kroků a úkonů, které trvají určitou dobu začasť navíc odvislou i od míry spolupráce ze strany samotného žalobce.
29. Přiměřeností zajištění žalobce se žalovaný zabýval dostatečně zejména na str. 9 napadeného rozhodnutí a podle zdejšího soudu nijak nepochybil, když svůj závěr o přiměřenosti opřel zejména o skutečnosti, že žalobce je svobodný, bezdětný a v zemi původu má matku a širší rodinu, že netrpí žádnými vážnými zdravotními problémy a že naproti tomu na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky ani žádný majetek. Žalovaný se tak přezkoumatelně a správně vypořádal s otázkou přiměřenosti zásahu zajištění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce pak, ačkoli hned v úvodní části své žaloby namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro které považuje napadeného rozhodnutí za nepřiměřené.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
32. Pokud jde o návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, o tomto zdejší soud nerozhodoval, neboť v zákonné lhůtě rozhodl ve věci meritorně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. září 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce